

HOROR

SÍDLO HRŮZY

LEE MOUNTFORD

SÍDLO HRŮZY

HAUNTED: PERRON MANOR
Copyright © 2020 by Lee Mountford
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Lichtenberg, 2022
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2849-7 (pdf)

SÍDLO HRŮZY

LEE MOUNTFORD

FOBOS

KAPITOLA PRVNÍ

Po všech těch letech se vrátila zpátky. Zpátky do domu hrůzy.

Chloe Shawová se nadechla a se zadržným dechem si prohlížela vstupní halu domu Perronových. Jako dítě tu prožila necelý rok, od té doby však jeho práh nepřekročila. Nyní, po strýcově smrti, jí dům připadl.

Přesněji řečeno jí a její sestře. A nebýt té děsivé minulosti, byl by to ideální rodinný dům.

Stála tam zcela ohromena tím, co kolem sebe vidí. Na něco takového nebyla zvyklá. Solidní mramorová podlaha a přímo před ní impozantní dubové schodiště. Madla a příčky zábradlí byly tmavě hnědé, dřevěné stupně vykazovaly sotva znatelné známky opotřebení. Schody vedly na podestu, kde se rozdělovaly a po obou stranách zrcadlově stoupaly k chodbám v horním patře.

Dvojnásobná výška vstupní haly působila na příchozí patřičně majestátním dojmem. Stěny byly do poloviny obložené dubovým dřevem, směrem ke stropu pak polepené tapetou smetanové barvy, která se působením času postupně olupovala a žloutla.

Jakkoliv byl kdysi dům okázalý, nebylo možné přehlédnout skutečnost, že už se na něm notně podepsal zub času. Dřevěné obložení stěn bylo na mnoha místech odřené a popraskané, lak skvrnitý. Také vzduch byl zatuchlý, prosycený pachem hniloby. Dát dům do pořádku bude jen jedním z mnoha úkolů, které tu na ně čekají.

„Fakt útulné,“ prohodil její manžel Andrew s neskrývaným sarkasmem a sevřel v náručí Emmu, jejich osmnáctiměsíční dceru spící s tváří zabořenou do jeho hrudi. Andrew z domu nebyl zdaleka tak nadšený jako Chloe. Vyčetla to z jeho permanentně podmračeného výrazu už při první společné návštěvě, když si ho přijeli obhlédnout. Trochu neochotně, ale přesto souhlasil s tím, že se sem přestěhují. Teď to bude jejich nový domov.

„Slovo útulný bych rozhodně nepoužila,“ řekla Chloe. „Na tohle místo jednoduše nesedí.“

Stále ještě byla trochu okouzlena tím, co kolem sebe vidí. Když sem poprvé přijeli, Chloe si z domu Perronových téměř nic nepamatovala, odešla odtud v pouhých šesti letech.

Po chvíli strávené uvnitř se jí však začaly vracet útržky vzpomínek: složité vyřezávané zábradlí schodiště, vysoký zdobný strop s detailně propracovanými stropními lištami po stranách a vzor na mramorové podlaze – překrývající se čtverce a obdélníky, směs šedých, bílých a matně žlutých

odstínů. Při pohledu na ně se jí začalo všechno vybavovat a dávno zapomenuté vzpomínky vyplouvaly na povrch. Vzpomněla si, jak tudy běhávala a jak se jí líbila ozvěna kroků na dlážděné podlaze.

Otočila se k Andrewovi a nedokázala potlačit úsměv. „Řekni mi upřímně, co si o tom myslíš?“

Na chvíli se odmlčel, rozhlédl se a pak si volnou rukou prohrábl strniště na bradě. Šediny, zpočátku patrné jen na vousech, se mu dávno rozšířily až k ustupujícím vlasům. Andrewovy obvykle vážné modré oči opět spočinuly na Chloe. Pokrčil rameny.

„Myslím, že s tím půjde něco udělat,“ odvětil a pak s úšklebkem dodal: „Ale smrdí to tady, jako by tu někdo natáhl bačkory.“

„Nezačínej s tím zase,“ pronesla varovně a šlehla po něm káravým pohledem. Chloe bylo jasné, že ji jen popichuje, ale nechtěla, aby do toho zase zabředl. Dobře věděl, že v tomhle domě lidé opravdu *umírali*.

Například její vzdálený strýček. Ten byl ovšem jen špičkou ledovce.

Teď na tom ale nezáleželo, byla to minulost. A minulost jim nemůže ublížit.

Andrew mávl volnou rukou v nápodobě omluvného gesta. „No dobře, dobře,“ řekl. „Už mlčím. Myslím, že ten dům má... potenciál.“

„Má *obrovský* potenciál,“ opravila ho Chloe. A měla pravdu. Dům Perronových byl po celou dobu své historie rozlehlou nemovitostí, příliš velkou na to, aby si ji s Andrewem mohli dovolit. Ovšem když ho společně se sestrou zdědily, včetně nemalé sumy peněz z pozůstalosti...

Už jen samotné pozemky kolem domu v ní vzbuzovaly návaly nadšení a možnosti, jak by se s nimi dalo naložit, byly nekonečné. Zahrady, trávníky a všechno okolo pocho-pitelně vypadalo zanedbaně a zarostle, ale s trochou lásky-plné péče by je mohla proměnit v něco opravdu krásného. Stejně krásného jako samotný dům.

Chloe se nemohla dočkat, až se do toho všeho pustí. Nejdřív ale bude muset vyřešit důležitější záležitosti. Venku na ně čekala dodávka napěchovaná tím nejnutnějším a další dva nákladáky stěhovací služby měly dorazit později odpoledne. A pak tu samozřejmě byla její sestra.

„Kdy má dorazit Sarah?“ zeptal se Andrew, jako by jí četl myšlenky.

„Později odpoledne.“

„Neměli bychom si v tom případě zabrat nejlepší ložnici dřív, než to udělá ona?“ pokračoval.

Chloe se rozesmála. „To zní jako dobrý nápad.“ Andrew si to namířil ke schodišti, ale zastavila ho. „Ne tak rychle. Nejdřív si prohlédneme přízemí. Času máme pořád dost.“

Andrew pohlédl na dítě spící mu v náručí. „Malá se už brzy vzbudí,“ namítl. „Neměli bychom nejdřív sestavit postýlku?“

„To bude v pohodě,“ mávla Chloe přezíravě rukou. Touha prozkoumat jejich nový domov byla zkrátka příliš silná a vybalování mohlo klidně počkat. Trochu si to tu prošmejdit a pokochat se novým domovem nemůže být na škodu.

S Andrewem v patách zamířila do levé části vstupní haly k těžkým dubovým dveřím a s příšerným skřípěním je otevřela. Za nimi se rozprostírala chodba s vybledlým

vzorovaným kobercem převážně v barvách červené a černé. Stěny byly stejně jako ve vstupní hale do poloviny obložené dřevem a ke stropu krémově vytapetované. Okna chyběla, a proto se valná část prostoru nořila do tmy. Chloe stiskla mosazný vypínač na stěně a jediný světelný zdroj v chodbě, železný lustr černé barvy, se blikotavě rozsvítil a zalil místnost matně žlutým světlem, příliš slabým na to, aby dosáhlo do všech koutů.

Tak ten je zralý na výměnu, pomyslela si Chloe.

Chodba nebyla příliš dlouhá, po pár metrech se ostře zatáčela doprava. Chloe věděla, že vede do místnosti, které se říkalo velká síň.

No páni, mám barák s velkou síní!

Ze síně byl výhled na nádvoří za domem.

No páni, mám barák s nádvořím!

Chloe byla jako u vytržení, nevěděla co obdivovat dřív.

Přímo před nimi, tam, kde se chodba zatáčela doprava, se ve stěně rýsovaly dveře vedoucí do prostorné jídelny. Zely dokořán, i když si Chloe byla jistá, že při své poslední návštěvě všechny dveře zavřela. *Očividně ne.* Místnost se topila v husté tmě. Když kolem ní Chloe procházela, nakoukla dovnitř a všimla si, že těžké závěsy na oknech jsou zatažené. *Nenechala jsem je při odchodu roztažené?*

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Andrew.

Chloe pokrčila rameny a usoudila, že si to nejspíš v tom vzrušení nepamatuje.

„Ano, pojďme dál,“ odvětila. Už se chtěla otočit a dveře za sebou zavřít, když vtom něco ve tmě upoutalo její pozornost. Snažila se zaostřit zrak, ale nedokázala rozpoznat, co vidí. Když pohlédla k protější stěně, klidně by mohla

odpřisáhnout, že v té černočerné temnotě zahlédla obrys lidské postavy, jen o něco málo skutečnější než pouhý stín. Zírala na nehybnou postavu, ale nedokázala rozeznat žádné detaily. Přeběhl jí mráz po zádech. Čím víc se snažila zaostřit, tím méně se jí dařilo něco zahlédnout, až nakonec dospěla k závěru, že tam vlastně vůbec nic není.

Chloe vymrštila ruku do místnosti a nahmatala vypínač. Osvětlení si dávalo načas, ale nakonec se probudilo k životu.

Nic tam nebylo. Žádný obrys. Žádná postava.

„Děje se něco?“ otázal se Andrew stojící za ní.

Chloe zavrtěla hlavou. „Nic,“ prohlásila s přesvědčením, že ji nejspíš šálí zrak.

Jako když vidí tváře v plamenech.

Zhasla světlo a zavřela dveře. „Tak pojďme dál.“

Pocit vzrušení se vrátil. Tohle místo bude dokonalé. Prostě to věděla.

KAPITOLA DRUHÁ

Chuť kávy byla téměř stejně lahodná a uklidňující jako její vůně. Měla příchuť pražených lískových oříšků a aroma linoucí se z nápoje v plastovém kelímku na jedno použití bylo zkrátka božské.

Sarah Pearsonová po dalším dlouhém doušku horkého moku hlasitě mlaskla. Chloe by nad tou příchutí určitě ohrnula nos. Ač je to k nevěře, ta ženská z nějakého nepochopitelného důvodu nesnáší lískové ořechy.

„Chutná?“ zeptala se baristka.

Sarah s úsměvem přikývla. „Chutná skvěle. Je dokonalá.“

Že narazí na tak výtečnou kavárnu v díře, jako je Alnmouth, vážně nečekala. Popravdě řečeno neměla ani ponětí, co od tohoto místa očekávat. Věděla, že Alnmouth je malé

městečko, nic víc si před odjezdem nezjistila. Z nějakého důvodu si představovala, že to bude pěkný... zapadákov.

Nezamířila hned do domu Perronových, svého nového domova a sídla, které ještě nikdy v životě neviděla. Nejdřív si chtěla udělat krátkou zastávku v městečku, aby nakoupila pár lahví alkoholu na oslavu přestěhování. Kdy jindy by měla slavit, než když zdědí parádní barák?

To první, co Sarah po zaparkování v malebném centru města spatřila, byl podnik s názvem *Hora kávových zrn*. Bezpochyby kavárna a prodejna kávy. Prosklený obchod s elegantním černým rámem vypadal vcelku moderně. Vůně ji okamžitě přivábila dovnitř, doslova na ni volala. Není divu, poslední šálek si dala před více než dvěma hodinami. Uvnitř bylo poměrně rušno, ale žádný shon, panovala tam poklidná a příjemná atmosféra. Ozývalo se pouze tiché klábosení zákazníků a syčení kávovarů. Sarah od Alnmouthu očekávala jen to nejhorší, ale první dojem rozhodně nebyl špatný.

Sarah si znovu usrkla kávy. „Dá se tu někde sehnat pár lahví vína?“ zeptala se.

Baristka byla mladá žena s tmavými vlasy téměř úplně skrytými pod černou kšiltovkou s logem podniku. Mohlo jí být něco málo přes dvacet, ale byla při práci tak rychlá a hbitá, jako by tu pracovala už několik let. Vypadala menší než Sarah, která měřila metr sedmdesát, ale měla podobné modré oči.

„Jistě,“ řekla baristka. „Máte dokonce několik možností. Přes ulici je obchod se smíšeným zbožím, který má docela dobrý výběr. Přímo naproti nám. Nemůžete ho minout.“

„Boží,“ prohodila Sarah, ale zalitovala hned, jak to dořekla. Bylo jí teprve sedmatřicet, ale z jejích úst to slovo znělo poněkud trapně.

No tak, Sarah, to slovo je pro mladý, a ty už mladá nejsi. A mladší nebudeš.

Ta myšlenka byla děsivá a s přibývajícími léty se jí zmocňovala čím dál častěji.

Baristka se téměř blahosklonně pousmála. *Kristepane. Ta stará ženská si tu hraje na hipsterku.*

Nebo už byla možná Sarah paranoidní.

Poděkovala dívce za kávu a vyšla z obchodu na čerstvých vzduch. Tmavé, po ramena dlouhé vlnité vlasy jí vítr sfoukl do tváře, takže si je musela znovu zastrčit za uši.

Centrum Alnmouthu bylo malebné a Sarah usoudila, že je to přesně to město, kam se lidé stěhují na důchod. Průměrný věk místních totiž odhadovala kolem padesáti. Převažovala viktoriánská architektura se spoustou verand a řadou nesourodných materiálů na fasádě: cihly, kámen, dokonce i omítka. Na svěže zeleném prostranství stál malý kostelíček z jedné strany lemovaný pečlivě udržovanými stromy. Obchody v okolí představovaly směs místních podniků a známých obchodních řetězců. Jen pár set metrů za kostelem Sarah dokonce objevila malé jezírko, z něhož vytékal potůček. Opravdu malebné.

Všechny předsudky, které si Sarah o tomto místě vytvořila, se ukázaly být liché. Vzhledem k tomu, že svůj dosavadní život a kariéru hodila za hlavu, nebála se výrazného snížení životní úrovně, ale Alnmouth ji v tomto ohledu mile překvapil.

Opustit dosavadní život bylo těžké, ale správné rozhodnutí. Představa, že by po tom všem, co se Tanie stalo, zůstala v armádě, jí připadala mnohem horší než odchod.

Sarah teď chtěla od života něco jiného. Bohužel netušila, co by to mělo být.

Návštěva smíšeného zboží netrvala dlouho, vzala několik lahví červeného pro sebe a pro Chloe a láhev whisky pro Andrewa. Měli tam také oddělení hraček, kde vybrala rozkošného plyšového zajíčka. Na tváři měl roztomile připitomělý výraz a k packám přiřitou zářivě oranžovou mrkev. Doufala, že se bude Emmě líbit.

Sarah se nikdy nepovažovala za mateřský typ, role zábavné tetičky byla v tomto ohledu jejím životním vrcholem. Stačilo jí to.

Jízda do nového domova – ještě se s tou skutečností úplně nesrovnala – jí zabrala zhruba patnáct minut. Vyjela z centra Alnmouthu do volné krajiny. Všude jen samá pole a stromy, jedinou připomínkou civilizace zůstávalo město ve zpětném zrcátku. Venkovská silnička ji nejprve zavedla na zalesněný kopec a pak konečně k domu Perronových.

Ten pohled jí malinko vyrazil dech.

Tohle jsem vážně zdědila?

Samozřejmě si už o domě nějaké informace zjišťovala. Věděla něco málo o jeho historii a na internetu našla pár nicneříkajících fotek. Chloe, která se sem už jednou vypravila, jí dům sice popsala, ale s realitou se to nedalo srovnat.

Sarah už měla svůj cíl nadohled, rovnou příjezdovou cestu lemovaly keře a stromy, v dálce ji s otevřenou náručí

vítala kovaná vstupní brána zasazená do vysoké kamenné zdi. Za ní se nacházel samotný dům.

Už rozeznávala některé detaily, například schody ke vchodovým dveřím se zastřešenou verandou táhnoucí se podél celé přední části domu. Z této vzdálenosti byla vidět především horní poschodí, která se pyšně tyčila nad kamennou zdí ohraničující pozemky.

Obvodové zdi domu byly postaveny z nahodile poskládaných kamenných bloků žlutohnědé barvy často bez pojící malty. Oblouková okna, čtyři v prvním poschodí a tři v horním, byla zasazená v úzkých bílých rámech. Dominantu domu tvořily tři čelní štíty, přičemž prostřední z nich byl největší. Všechny tři protínaly okapovou linii hlavní střechy, která s nimi svírala pravý úhel.

Středová část budovy byla stejně jako prostřední štít mírně přesunutá, což svědčilo o určitém smyslu architektu pro symetrii.

Ten dům byl obrovský. Sarah si ani v nejdivočejších snech nedokázala představit, že by mohla tak velký dům vlastnit. S něčím takovým vůbec nepočítala. Neměla poňtí, jaké technické parametry musí dům splňovat, aby se dal označit za panské sídlo. Dům Perronových je sice nesplňoval, ale určitě do nich neměl daleko.

Sarah opatrně projela mezi pilíři otevřené brány a ocitla se na pozemcích patřících k nemovitosti. Netušila, jak je dům starý nebo kolika přestavbami již prošel od svého vzniku, ale žádný známý architektonický styl jí to nepřipomínalo. Rozhodně ne žádný, který by znala. Sarah nestudovala architekturu ani nic podobného, svého času se

však zajímala o stavební styly a historii. Před vstupem do armády dokonce zvažovala práci v tomto oboru.

Není už pozdě na to, aby oživovala starý koníček a rozjížděla novou kariéru?

Je ti sedmatřicet. No jo no, už je to tak.

Není vyloženě stará, ale ani tak mladá, aby jí svět ležel u nohou.

Za branou už měla mnohem lepší výhled na verandu v přízemí. Přístřešek byl z břidlice a uprostřed se zvedal do malého štítu napodobujícího ty velké na střeše. U vstupních dveří stály dva mohutné sloupy a okna byla ve všech poschodích umístěna přesně nad sebou, takže dům při pohledu zepředu působil velmi uspořádaným, možná až příliš jednoduchým dojmem. Nebýt verandy, mírného středového předsazení a třech štítů na střeše, vypadala by budova vcelku nudně. Právě díky nim však dům získal punc zajímavosti, aniž by působil chaoticky.

Když Sarah projížděla po štěrkové cestě, všimla si, že okolní pozemky zjevně nejsou udržované, zato však působivé co do velikosti, s řadou zahrad a dlouhých travnatých pásů.

V místě, kde štěrková příjezdová cesta končila na poměrně velkém parkovišti, stálo před domem několik dodávek stěhovací služby. Zahlédla tam také SUV s modrou metalízou, které patřilo Chloe a Andrewovi. Mnohem větší auto než to její, ale Sarah byla spokojená s tím, co má. Její Mini sice nebylo nejprostornější, ale o to větší mělo akceleraci a rychlost, zvlášť když ho poháněl sportovní motor.

Věci, které nedokázala nacpat do svého malého auta, jí přivezou zítra. S tím, co museli vyložit Chloe a Andrew,

se to nedalo srovnávat. Vzhledem k tomu, že pracovala v armádě a většinu času trávila mimo domov, neměla ani příležitost mnoho majetku nashromáždit. Tak jí to vyhovovalo. Bylo pak snazší se sbalit a odejít.

Zaparkovala stranou od ostatních vozidel a vystoupila. Tašky, kufry a krabice zatím nechala v autě. Všechno může vybalit až potom, co se přivítá s rodinou. Vzala si jen jedinou věc, plyšovou hračku pro Emmu.

Tělnatý muž s bekovkou na hlavě a tváří lesknoucí se potem jí po cestě k vysokému stěhovacímu vozu věnoval zdvořilý úsměv a zezadu do něj naskočil. Sarah vystoupala po kamenných schodech ke vchodovým dveřím a ten pohled si vychutnala.

Dům se nad ní tyčil do výšky, vyvolával v ní závrať a pocit, že si ho vlastně... nezaslouží.

Řada schodů, po nichž stoupala, byla popraskaná, další důkaz, že se domu Perronových léta nedostávalo potřebné péče a lásky. Ve vzduchu visela pochopitelná otázka: Dokáže se tahle trojice, ona, Chloe a Andrew, postarat o dům lépe než jejich strýček?

Tři lidé jistě dokážou víc než jeden, ale v případě tak velké budovy bude nejspíš třeba najmout celý tým zaměstnanců, aby ho udržovali v dobrém stavu.

Chloe Sarah dopředu ujišťovala, že to zvládnou. Přesněji řečeno jí řekla: „Nehodlám ti nic nalhávat, bude to vyžadovat hodně práce, ale dá se to zvládnout. Za pokus nic nedáš. V nejhorším to prostě prodáme.“

Sarah se sestrou souhlasila. Ve skutečnosti se na ten projekt docela těšila, může se na něco soustředit a zaměstnat mysl. Zevnitř dům ještě neviděla a tušila, že se možná

nachází v mnohem horším stavu než zvnějšku Ale budou na tom pracovat společně.

I kdyby to mělo být jen dočasné.

Sarah věděla, že tu nemůže s Chloe, Andrewem a Emmou žít napořád. Mají svou rodinu a časem budou, stejně jako ona, potřebovat svůj vlastní prostor.

Ted, bezprostředně po propuštění z armády a bez dalších plánů do budoucna, jí to ale přišlo vhod.

Na posledním schodu věnovala krátkou vzpomínku muži, jenž jim tohle všechno – dům a poměrně slušnou sumičku peněz – odkázal. Byl to dar od strýčka, kterého nikdy nepotkala a nikdy nepotká.

Od Vincenta Bella.

Celá situace byla mírně řečeno bizarní. Sarah však byla svým způsobem na bizarní situace zvyklá. Nechat se vysadit do drsného terénu Afghánistánu s vědomím, že každý den může být tím posledním, rozhodně bizarní je.

A děsivé.

Žít v tomhle domě, i když tu na ni čeká spousta náročné práce, bylo vlastně luxusem.

Sarah poprvé nakoukla z verandy dovnitř domu a spatřila vstupní halu i schodiště vedoucí do horních pater, které se na podestě rozdělovalo doleva a doprava.

Grandiózní.

Okamžitě si také všimla těžkých dvoukřídlých dveří z mořeného dubového dřeva s vysoko prosklenými veřemi, které byly v danou chvíli otevřené. Na jednom křídle spatřila mosazné klepadlo: zamračenou lví hlavu, z jejíž tlamy visel kovový kroužek. Nebyl to právě její styl, připadal jí příliš staromódní. Zkrátka něco, čeho by se nejraději

co nejdřív zbavila. Sarah vzala do ruky mosazný kroužek a zdvihla ho do vzduchu. Byl těžší, než si myslela. Kov zaskřípal a Sarah ho upustila. Kroužek po dopadu na mosazné kování nepříjemně zařinčel.

Zvláštní.

Sarah vstoupila dovnitř a čerstvý vzduch, který dýchala venku, okamžitě ztěžkl. Výrazný pach vlhkosti ji zaskočil. Zaslechla, jak se k ní z chodby po levé straně blíží kroky. A pak se v otevřených dveřích objevila její sestra. Chloe se na okamžik zarazila, a pak se na její hranaté tváři rozlil široký úsměv.

Chloe byla vyšší než Sarah a také štíhlejší – vždycky o sobě říkala, že je vychrtlá – a byla skutečně krásná. Měla úžasné dlouhé černé vlasy a oříškové oči, neustále však vypadala poněkud unaveně, což byl podle Sarah společný rys všech matek. Právě teď měla Chloe na sobě fialové tričko se světle šedým svetříkem vyhrnutým k loktům, upnuté džíny a černé boty bez podpatku.

„Čau, ségra,“ prohodila Sarah a opětovala Chloe její úsměv. Pak se teatrálně rozhlédla kolem sebe. „Dělá to z nás teď vyšší třídu?“

Chloe se zasmála a zavrtěla hlavou. „Myslím, že do vyšší společnosti nás sebevětší balík peněz nedostane.“

„Mluv za sebe, plebejče,“ vrátila jí to Sarah. „Na život v přepychu si zvyknu ráda.“

Chloe se jí s úsměvem na tváři vydala vstříc a láskyplně ji objala. Sarah ucítila její levandulový šampon, tu vůni už měla navždy spojenou se svojí sestrou.

Bude to tu skvělé, Sarah,“ řekla Chloe. „Slibuji.“

KAPITOLA TŘETÍ

„Koukni, co sem dotáhla kočka,“ ozval se mužský hlas.

Vyprostila se ze sestřina objetí a spatřila do místnosti vcházet Andrewa. Měl na sobě obyčejné světle modré tričko, džíny a tenisky a Sarah zahlédla, jak se mu v podpaždí dělají skvrny od potu. Vzhledem k tomu, jak úzkostlivě dbal o svůj vzhled a jak profesionálně se vždy snažil vystupovat, byl pot jasným důkazem, že pracoval opravdu tvrdě.

Andrew k ní přistoupil s přátelským úsměvem a otevřenou náručí. Teď už se to pro ně stalo běžným způsobem přivítání. Sarah se ho dožadovala, přestože mu zpočátku nebyl příjemný. Když si na něj konečně zvykl, ztratil pro ni kouzlo.

Tentokrát však Andrewa zvednutím ruky zastavila.

„Můžeme se obejmout, až se osprchuješ,“ řekla v narážce na skvrny v jeho podpaží. Nejdřív se zmateně zamračil, pak sklopil zrak. „Copak se děje, Andrewe?“ zeptala se se škodolibým úšklebkem. „Vždycky sis dával na svém vzhledu tak záležet.“

Na rtech se mu rozlil rozpačitý úsměv. „To bude asi tím, že tvrdě makám při vybalování.“

Sarah se zasmála a bez okolků si ho přitáhla k sobě, aby ho objala. „No jasně, jasně, ty náš pracante.“ Pustila ho ze sevření a obrátila se ke Chloe.

„A kde je Emma?“ Sarah vytáhla plyšového králíčka a zatřásla jím v ruce.

„Ten je ale vážně roztomilý,“ řekla Chloe. „Šla si zdřímnout.“ Chloe vytáhla z kapsy dětskou chůvičku a ukázala ji sestře.

Na displeji chůvičky byla v pozadí směs černých stínů a modrá záře, která osvětlovala malou Emmu ležící ve velké dětské postýlce se zábradlím. Naposledy viděla svou neteř asi před půl rokem, v té době měla necelý rok.

„Ta je ale velká!“ rozněžnila se Sarah. Dívala se na fotky, které Chloe zveřejňovala na sociálních sítích, ale teprve teď jí došlo, jak dlouho vlastně Emmu neviděla a nedržela v náručí.

„Už spí docela dlouho,“ řekl Andrew. „Můžeme ji probudit, jestli chceš?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Sarah. „Ještě budu mít spoustu příležitostí se s ní pomuckat. Nechte ji spát, dokud se nevzbudí sama. Nechci, aby byla kvůli mně mrzutá.“

„Zvláštní,“ řekl Andrew se zdviženým obočím. „Většinou jsme kvůli tobě mrzutí my.“

„Fakt vtipný,“ odsekla Sarah, vyplázla na něj jazyk a ukázala mu prostředníček.

„Máš s sebou nějaká zavazadla?“ zeptala se Chloe. „Nebo ti je všechna přivezou zítra?“

„Něco málo s sebou mám. Není toho moc.“

„Zajdeme pro ně?“

„Později,“ odvětila Sarah. „Nejdřív si v rychlosti prohlídnu náš nový dům.“

„To zní jako dobrý nápad,“ souhlasila Chloe se širokým úsměvem. „Možná by ses na to měla připravit. Tohle místo je totiž něco úplně jiného.“

„To máš naprostou pravdu,“ řekl Andrew. „Počkej, až uvidíš sklepení.“

„My máme sklepení?“

„Jo,“ odvětil Andrew. „Pekelně strašidelný. Zřejmě ho používali jako vězení.“

Sarah se na chvíli zarazila. „Kecáš.“

Zavrtěl hlavou. „Dokonce tam ještě zůstaly cely.“

Sarah se pro ujištění otočila na sestru. Chloe protočila panenky, nicméně přikývla. „Trochu to zveličuje. Nejsou tam žádné mříže nebo tak něco. Jen staré zdi. Je to ale zajímavý stavební prvek.“

„Navíc jsou tam dole taky kamna,“ dodal Andrew. „Když v nich zatopíš, zní to příšerně...“

„To by stačilo, Andrewe,“ přerušila ho Chloe se zdvořilým, ale strohým úsměvem.

Andrew se však nedal zastavit. „A v horním patře je jedna část zcela uzamčená a nemůžeme se do ní dostat. Na to jsi zapomněla?“

Chloe se káravě zamračila.

„Počkej, to jako vážně?“ zeptala se Sarah.

„Prostě jsme ještě nenašli ten správný klíč, to je celé,“ řekla Chloe. „Najdeme ho. Někde tu určitě bude. Pokud ne, tak prostě vysadíme dveře z pantů. Žádný problém.“

„No dobře,“ řekla Sarah se smíchem. „Je tu ještě něco, co bych měla vědět?“

„Mobilní signál chytíš nanejvýš sporadicky,“ řekl jí Andrew. „Takže, dokud si sem nenecháme zavést internet, skoro žádné spojení s vnějším světem mít nebudeš. A pak je tu samozřejmě celá ta historie domu.“

„Andrew, prosím tě!“ okřikla ho Chloe. Sarah bylo naprosto jasné, že Andrew není z domu zdaleka tak nadšený jako Chloe.

„To mi nevadí,“ řekla Sarah. „Myslím, že toho vím o historii domu přesně tolik, kolik potřebuju.“

„Jak myslíš,“ odvětil Andrew a rezignovaně pozvedl ruce.

Je třeba říct, že dům, který jim nyní patřil, opravdu měl pestrou minulost. To málo, co o něm Sarah věděla, se týkalo událostí z října roku 1982. Chloe byla sice všemu přítomna, ale na nastalý chaos si vůbec nepamatovala. Sarah samozřejmě všechno prošvihla, narodila se totiž až následující rok v červenci.

Pokud to netrápilo Chloe, a ta se na život v domě očividně těšila, pak to nevzrušovalo ani Sarah. Všechny budovy mají nějakou minulost. V rámci své služby v armádě navštívila řadu zemí, které se v nedávné minulosti potýkaly s násilím a krveprolitím. To však neznamenalo, že by byly v jádru špatné.

„Tak pojď,“ řekla Chloe a vzala Sarah za ruku. „Je toho spousta, co musíš vidět.“

Nejprve se vydaly krátkou chodbičkou na prohlídku přízemí. Stěny tu byly polepené tapetami smetanové barvy a obložené dřevěnými panely, podlahu pokrýval červený vzorovaný koberec. Z chodby byl přístup do jídelny a do skladiště, ale hned poté se koridor prudce stáčil doprava a vedl do ohromného otevřeného prostoru, který Sarah úplně vyrazil dech.

„Tohle je velká síň,“ mávla Chloe rukou v grandiózním oblouku nad hlavou.

Označení „velká síň“ na tuto místnost vcelku sedělo. S Bradavicemi se sice srovnávat nedala, ale na sídlo této velikosti byla vskutku impozantní. Dlouhý jídelní stůl s dvanácti židlemi se v obrovském prostoru trochu ztrácel. Stěny síně byly pokryté tmavě zelenými tapetami se zlatými vzory. Visely na nich olejomalby a velké zrcadlo ve zdobném, zlatém rámu. Plastický kazetový strop byl složitě a detailně propracovaný a mohutné bílé sloupy od stropu až k podlaže dodávaly síni velkolepost. Podlaha z kamenných dlaždic propůjčovala prostoru téměř středověkou atmosféru.

Přírodní světlo sem dopadalo jen skrze velké prosklené dveře se dvěma veřejemi zasazenými uprostřed zadní zdi. Vedly na nádvoří sevřené dvěma protáhlými zadními křídly přibližně ve tvaru písmene „U“. Po obou stranách obdélníkové síně se nacházely dvojce další dveře a Chloe svou sestru informovala, že ty nalevo vedou do kuchyně a ty napravo na toalety. Byly tam také schody vedoucí do sklepení. Pach vlhkosti se ve velké místnosti zdál o něco slabší, ale i tak byla velmi zatuchlá.

„Neskutečné,“ řekla Sarah a marně se snažila neusmívat se. Život, na nějž byla doposud zvyklá, tomu nemohl být

vzdálenější – ať už se jednalo o palandy v kasárnách nebo její starý podnájem. Točila se jí z toho hlava.

Z velké síně se dalo vstoupit také do postranních křídel v zadní části budovy, kde se po každé straně nacházely dvě ložnice přístupné z krátké chodby. Tato křídla, ač poměrně stará, byla zjevně novější než hlavní část budovy.

Pak všichni tři zamířili obloukem k východu ze síně. Tentokrát zvolili jiné dveře, než kterými přišli. Prošli kolem obývacího pokoje a knihovny a nakonec se ocitli zpět ve vstupní hale, jenže z opačné strany. Pak se vydali po schodech do prvního patra tvořeného bludištěm chodeb, ložnic, úložných prostor a koupelen. Chloe nezapomněla upozornit, že už si některé místnosti zabrali pro sebe a pro Emmu.

„Taky si musíš vybrat svůj pokoj,“ řekla Chloe. „Omlouvám se, že jsme sem tak vtrhli a obsadili si to tu, než jsi přijela, ale museli jsme začít se stěhováním.“

„To je v pohodě,“ řekla Sarah. Myslím, že jedna z těch mnoha, *mnoha* dalších místností mi bude vyhovovat.“

Na horní poschodí vedlo jiné schodiště. V půdním prostoru se nacházely především ložnice se šikmými stropy a okny vsazenými do hlavní střechy. Z té výšky Sarah dohlédla na míle daleko za kamennou zeď na hranicích pozemku. Potom jí na obloukové chodbě ukázali jedny ze dvou zamčených dveří uzavírajících tu samou část domu.

Dveře a boční stěna, do níž byly zasazeny, nevykazovaly stejnou kvalitu stavebního materiálu a provedení jako zbytek domu. Dveře vypadaly pevně, ale obyčejně, jen se základní dýhovou úpravou, žádné dřevěné obložení ani výzdoba na stěnách. Jediné, co jí na nich připadalo zajímavé, byla mosazná klika a zámek.

„Nemáme poněť, co je za nimi,“ řekl Andrew.

Chloe pokrčila rameny. „Nejspíš zas další ložnice, jako všude.“

„Tak proč by je někdo zamykal?“ zeptal se.

„To nevím,“ připustila Chloe. „Zjistíme to, až najdeme klíč. O nic nejde.“

„Nepamatuješ si, jestli to tady bylo zamčené už v době, kdy jsi tu žila?“ zeptala se Sarah.

Chloe, očividně tápající v paměti, se na chvíli odmlčela. Zavrtěla hlavou. „Nevím. Bylo to už hodně dávno. Upřímně řečeno si z té doby téměř nic nepamatuju. Zůstal mi spíš jen pocit nostalgie, nic konkrétního.“

Tomu Sarah rozuměla, sama si totiž z doby, kdy jí bylo šest let, nepamatovala vůbec nic.

„Takže už nám zbývá jen sklepení, ne?“ otázala se Sarah. „Na to se vážně těším.“

Ale pak se dětská chůvička, kterou měla Chloe u sebe, probrala k životu a z reproduktoru se ozval Emmin pláč.

Chloe si povzdechla. „Vypadá to, že tam nakonec půjdete beze mě.“

„V pohodě,“ řekla Sarah, „stejně raději uvidím svou neteř. Sklepení může počkat.“

Všichni tři pak sestoupili o poschodí níž a vešli do místnosti určené pro Emmu, která se nacházela hned vedle pokoje Chloe a Andrewa.

Místnost byla zařízena ve velmi honosném, tradičním stylu s modrou tapetou na čelní stěně. Ostatní stěny byly vymalovány na šedobílo, koberec měl smetanovou barvu, ozdobná lišta obíhala vysoký strop a z okna se nabízel výhled na prostranství před domem. U jedné stěny stála bílá

skříň se šuplíky a přebalovacím pultem, ale kromě postýlky, v níž ležela Emma, už v místnosti skoro žádný nábytek nebyl. Působila poněkud prázdně. A navíc tam bylo chladno a z jednoho rohu hned u dveří se linul zvláštní zápach připomínající zelí. Jakmile Sarah vešla dál do ložnice, jako kdyby se teplota vrátila do normálu a nechutný zápach vystřídala příjemnější vůně z osvěžovače vzduchu zapnutého do zásuvky.

Sarah pohlédla na svou neteř, která stála v postýlce a ručkama svírala horní část zábradlí. Emma měla tmavé, rozježené a zašmodrchané vlasy a velké hnědé oči jako její matka. Zdědila po ní dokonce i světlou pleť.

Emma se na Sarah široce zazubila.

„Můj bože, ona už má většinu mléčných zoubků!“ zvolala Sarah.

Chloe se usmála. „To víš, že má. Nebyla to zrovna procházka růžovou zahradou, když jí rostly. Zažili jsme spoustu bezesných nocí.“

„To věřím,“ odvětila Sarah. Emma se pustila zábradlí, a aniž by ztratila rovnováhu, natahovala ručky k Sarah.

Chloe netrpělivě pohlédla na Sarah. „No tak, zvedni ji přece. Je nadšená, že tě zase vidí.“

„Jsem překvapená, že si mě pamatuje. Je to už dlouho,“ odpověděla Sarah.

„Na bezva tetičku Sarah by nikdy nezapomněla,“ řekla jí Chloe. Sarah se sehnula k Emmě, pevně ji sevřela do náruče a zabořila tvář do jejích vlásků.

„Strašně si mi chyběla, holčičko,“ řekla Sarah. Pak ale ucítila další ostrý zápach a odtáhla hlavu stranou.

„Někdo tu potřebuje přebalit.“

Chloe se rozesmála. „Jdeš do toho?“

Sarah jen zavrtěla hlavou a předala dítě sestře. „Obávám se, že povinnosti bezva tetičky končí u tulení a mazlení.“

Chloe nesouhlasně zavrtěla hlavou, převzala Emmu a zamířila k přebalovacímu pultu.

„Musím ji ještě nakrmit. Andrewe, co kdybys teď šel Sarah ukázat to sklepení?“

„To bych mohl,“ odvětil Andrew, „ale myslím, že bych měl jít trochu pomoci těm stěhovákům. Nechali jsme to prakticky na nich.“

„To je v pohodě,“ vložila se do toho Sarah. „Stejně si musím dojít pro věci. Hrůzostrašné sklepení si nechám na potom.“

„Chceš pomoci něco odnést?“ zeptal se Andrew.

Sarah zavrtěla hlavou. „Dík, nemám toho moc. Zvládnou to sama.“

„Možná by sis měla nejdřív zabrat nějaký pokoj,“ řekla Chloe. „A říct nám, který sis vybrala.“

„Vzhledem k tomu, že Andrew příšerně chrápe, tak to bude nejspíš na opačné straně domu,“ odpověděla Sarah. Teď byl s prostředníčkem na řadě Andrew.

„To chápu,“ rozesmála se Chloe. „Řada pokojů na prvním patře má vlastní koupelnu a mít vlastní koupelnu je vždycky příjemné.“

„Beru na vědomí,“ řekla Sarah. „Přidám se k vám třem, až se zabydlím.“

Potom Sarah s Andrewem odešli a zavřeli za sebou dveře.

„Hodně štěstí s hledáním něčeho ucházejícího,“ zašeptal Andrew. „Všechny pokoje vypadají skoro stejně. Jsou staré a studené.“

„Moc nadšený z toho tady nejsi, co?“

Pokrčil rameny. „Dávám tomu šanci, jak jsem slíbil.“
Vzápětí odkráčel po chodbě a zmizel z dohledu.

Útěk z ráje, pomyslela si Sarah pro sebe. Pak přelétla
pohledem dlouhou chodbu se spoustou dveří.

„Takže, který z vás bude můj?“

KAPITOLA ČTVRTÁ

„Holka, máš toho víc napatlanýho na obličejí než v žaludku.“

Chloe otřela vlhčným ubrouskem Emmina ústa a odstranila zbytky rozmačkaných jahod, které jí ulpívaly na tváři, takže vypadala jako děsivý zombík uprostřed krvavé hostiny. Po očištění Emma otráveně odtáhla obličej, aby ji už nikdo neobtěžoval.

„Tak se nemáš tak zřídit,“ řekla Chloe s úsměvem, zatímco se Emma dál vrtěla v dětské stoličce a našťavaně brblala.

Andrew vstoupil do kuchyně s velkou a očividně těžkou krabicí v rukou. Postavil ji na kuchyňskou linku a zhluboka oddechoval. Neustále si udržoval fyzickou a měl skvělou atletickou postavu, ale dnes se mohl doslova přetřhnout, jen aby toho zvládl co nejvíce.